כאן לחצר אחרת כדבעא מיניה רבא מר"נ היתה ידו מלאה פירות והוציאה לחוץ מהו להחזירה לאותה חצר א"ל מותר לחצר אחרת מהו א"ל אסור ומאי שנא לכי [ה]תיכול עלה כורא דמילחא התם לא איתעבידא מחשבתו הכא איתעבידא מחשבתו: גופא בעי רב ביבי בר אביי הדביק פת בתנור התירו לו לרדותה קודם שיבוא לידי חיוב חטאת או לא התירו א"ל רב אחא בר אביי לרבינא היכי דמי אילימא בשוגג ולא אידכר ליה למאן התירו [ו]ואלא לאו דאיהדר ואידכר [ג]מי מחייב והתנן א) [ח]כל חייבי חטאות אינן חייבין עד שתהא תחלתן שגגה וסופן שגגה אלא במזיד קודם שיבא לידי איסור סקילה מיבעי ליה אמר רב שילא לעולם בשוגג ולמאן התירו לאחרים מתקיף לה רב [ג]ששת [י]וכי אומרים לו לאדם חטא כדי שיזכה חבירך אלא אמר רב אשי לעולם במזיד ואימא קודם שיבא לידי איסור סקילה רב אחא בריה דרבא מתני לה בהדיא אמר רב ביבי בר אביי [ג]הדביק פת בתנור התירו לו לרדותה קודם שיבא לידי איסור סקילה: פשט העני את ידו: אמאי חייב [ה][ג]והא בעינן עקירה והנחה מעל גבי מקום ד' על ד' וליכא אמר רבה הא מני ר"ע דאמר לא בעינן מקום ארבעה על ארבעה [י]דתנן הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים ורשות הרבים באמצע רבי עקיבא מחייב וחכמים פוטרים ר"ע סבר אמרינן [ז]קלוטה כמי שהונחה דמיא ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא למימרא דפשיטא ליה לרבה דבקלוטה כמי שהונחה דמיא ובתוך

[ה]**לאותה חצר.** שהוא עומד בתוכה מותר להחזירה אבל לחצר אחרת הסמוכה לה אסור לזורקה: **לכי תיכול עלה כורא דמילחא.** בבדיחותא אהדר ליה כשתמדוד לי כור של מלח אומר לך טעמו של דבר. לישנא אחרינא לכשתאכל עליה כור של מלח לא תוכל להשוותם זו לזו: **מחשבתו.** שנתכוון לפנותה מחצר זו לא נתקיימה הלכך לא גזרו אבל לחצר אחרת נתקיימה מחשבתו וגזור דילמא זימנא אחריתי שדי להו לרה"ר: **ולא אידכר.** קודם אפייה על שגגתו שהיא שבת או שמלאכה זו אסורה: **למאן התירו.** הא לא מסיק אדעתיה לבא לישאל על כך: **ואלא דאיהדר ואידכר.** קודם אפייה: **מי מחייב.** חטאת באפייתו: **תחלתה וסופה.** תחלת המלאכה וסופה. לא נודעה לו שגגתו עד שנגמרה עבירה: **לאחרים.** אחר שראה ובא לפניו לישאל לרדותה קודם שיבא חבירו לידי חיוב חטאת: **וכי אומרים לו לאדם.** לא וחטא איסור קל כדי שלא יתחייב חבירך עונש חמור: **בהדיא.** סקילה. ובלשון פשיטותא ולא בלשון בעיא מתני רב אחא בריה דרבא מילתא דרב ביבי: **מעל גבי מקום ד'.** דהוי חשוב למיהוי הנחתו הנחה ועקירתו עקירה וידו לאו מקום ד' הוא וקתני לה מתני' בין לעקירה בין להנחה דקתני ונתן לתוך ידו של בעל הבית הרי הנחה או שנטל מתוכה הרי עקירה: **קלוטה.** החפץ הואיל ונקלט באוירה של רשות הרבים כמי שהונחה בתוכו הוא ואע"ג דלא נח: ובתוך

כאן לחצר אחרת. ואסור להחזירה דקתני לא להחזירה אלנו קאמר אלא להחזירה לחצר אחרת: **ומאי** שנא. בזו כנגד זו איירי דבדיוטא אחת שנא ושנא דאיכא איסור חיוב חטאת דמושיט מרה"י לרה"י דרך רה"ר א"נ בדיוטא אחת וכגון שאין מפסיק שם רה"ר: **ואלא** דאהדר ואידכר מי מחייב. תימה דליתני אימא לידי [ט](חיוב) איסור חטאת כדקאמר בסמוך קודם שיבא לידי איסור סקילה: **וכי** אומרים לו לאדם חטא בשביל שיזכה חבירך. והא דאמר בכל מערכין (ערכין לג: ושם) רבי סבר ניחא ליה לחבר דליעבד איסורא קלילא ולא ליעבד עם הארץ איסורא רבה התם כדי שלא יאכל ע"ה טבל על ידו דאמר לי' מלא לך כלכלה של תאנים מתאנתי אבל הכא שלא נעשה האיסור על ידו אין אומרים לו חטא אפי' איסור קל שלא יבא חבירו לידי איסור חמור ואומר ריב"א דאפי' למדביק עצמו אין לפשוט משם להתיר דהתם עדיין לא נעשה האיסור ומוטב שיעשה איסור קל ולא יעשה איסור חמור על ידו אבל הכא המעשה של איסור כבר נעשה וממילא יגמור לא יעשה אפי' איסור קל בידים והא דתנן בהשולח (גיטין דף מא: ושם) מי שחציו עבד וחציו בן חורין כופין את רבו ועושה אותו בן חורין ואע"ג דבההיא פירקא (דף לח:) א"ר יהודה כל המשחרר עבדו עובר בעשה דלעולם בהם תעבודו שאני פריה ורביה דמצוה רבה היא כדמשני התם גבי ר"א שנכנס לבהכ"נ ולא מצא שם י' ושחרר את עבדו להשלימו לי' מצוה דרבים שאני ועוד י"ל דדוקא היכא דפשע קאמר וכי אומרים לו לאדם חטא כדי כו' ואתי שפיר הא דאמרי' גבי תמיד נשחט (פסחים דף נט. ושם) דאתי עשה דפסח שיש בו כרת ודחי עשה דהשלמה וקא עברי כהנים בעשה דהשלמה ומקריבין למחוסר כפורים כפרתו כדי שיאכל פסחו וכן בפרק בתרא דעירובין (דף קג: ושם) כהן שנמצא בו יבלת חבירו חותכה לו בשיניו אע"ג דהוי שבות וגבי חציה שפחה וחציה בת חורין שנהגו בה מנהג הפקר וכפו את רבה בהשולח (גיטין דף לח:) משום שהיתה מחזרת וממלילה עצמה לזנות ודומי' לאנוסין [י]והוי נמי כמלוה דרבים: **קודם** שיבא לידי איסור סקילה. וא"ת מאי בעיא היא זו אם התירו לרדותה פשיטא שלא ישמע לנו אם נאסור לו ותי' ריב"א ב)דאם לא התירו לא מיחייב סקילה כיון שמניח מלרדות ע"י מה שאנו אוסרין לו וכן בפסחים בס"פ האשה (דף צב. ושם) ערל הואה ואיזמל העמידו דבריהם במקום כרת אלמא לא מיחייב כרת הואיל ורבנן הוא דאסרי ליה למיעבד פסח וא"ת והיכי אתי לידי חיוב סקילה והא התראת ספק הוא דבשעה שהדביק פת בתנור שמא היה בדעתו לרדותה קודם שיבא לידי איסור סקילה ומה שלא רדה שמא שכח ההתראה ותי' ריב"א דכיון שהדביק תוך כדי דבור של התראה [ט]ובודאי תאפה אם לא ירדנה לאו התראת ספק הוא [ט]דודאי לא היה בדעתו לרדות קודם אפייה ולא הוי התראת ספק אלא בלוקח אם על הבנים למ"ד בפ' ואלו הן הלוקין (מכות דף טו.) בטלו ולא בטלו דשמא לא ישבור כנפיה או לא ישחטנה ועכשיו שמשבר כנפיה אין יכולין להתרותו דלא הויא התראה אלא על הלאו והלאו כבר עבר וכן בשבועה שלא אוכל ככר זו אם אוכל זו ואכליה לאיסוריה והדר אכליה לתנאיה דכשמתרין בו בשעת אכילת איסור עדיין מחוסר מעשה אכילה של תנאי קודם שיתחייב מלקות אבל הכא כשמדביק פת בתנור אין האפייה מחוסרת מעשה: **מתני** לה בהדיא. אית ספרים דגרסי בעי רב ביבי ומתני בהדיא בבעיא דרב ביבי איסור סקילה: **והא** בעינן עקירה והנחה מעל מקום ד'. אומר ר"ת דאין רגילות להניח החפץ בפחות מד' וכן היה מסתמא במשכן ועוד אומר ר"י דאל יצא איש ממקומו משמע דקאי נמי אחפץ כלומר ממקומו של חפץ דרשינן בעירובין (פ"א ד' יז:) דאל יצא אל יוציא אע"ג דפשטיה דקרא קאי אמקומו של אדם דהיינו ד' אמות מ"מ משמע נמי מקום החפץ ואין מקום חשוב בפחות מד': [ט]**אבל** למעלה מי' ד"ה פטור. יש להוכיח קצת מכאן דמושיט חייב נמי למטה מי' דאם תמצא לומר פטור לפי שלא מצינו במשכן מושיט למטה מי' שהעגלות היו גבוהים י' א"כ לימא הכא אבל למעלה מי' ד"ה חייב דילפינן זורק ממושיט אבל עתה דמושיט חייב למטה מי' אז לא מצי למימר למעלה מי' ד"ה חייב דא"כ למטה מי' מ"ט פטור זורק ומיהו אינו הוכחה דלא מצי למימר דלכ"ע ילפינן זורק ממושיט דא"כ הא דתנן לקמן בהזורק (דף צו.) היו שתיהן בדיוטא אחת הזורק פטור והמושיט חייב אלמא לא ילפי' זורק ממושיט אמאן תרמייה ותדע דהא כי נמי נימא דמושיט חייב למטה מי' הוי מצי למימר דלכ"ע ילפי' זורק ממושיט ובדיוטא אחת בין למטה מי' בין למעלה מי' ד"ה חייב ופליגי למטה מי' בזו כנגד זו דמר סבר אמרינן קלוטה כמי שהונחה דמיא ומר סבר לא אמרינן אלא דלא מצי למימר דלכ"ע ילפינן זורק ממושיט משום מתני' דהזורק ולמאי שנפרש בסמוך אתי נמי שפיר דלא נקט הכי: **דרבי** עקיבא סבר ילפי' זורק ממושיט. וא"ת והא ע"כ זורק מרשות היחיד לרה"י דרך רשות הרבים לא היה במשכן דאם היה במשכן מה צריך למילף ממושיט ומ"ט נמי דרבנן דפטרי וכיון דלא היה במשכן אמאי מחייב ר"ע דבתולדה דהוצאה שהיא מלאכה גרועה אין לנו לחייב אלא דוקא אותן שהיו במשכן כדפרישית לעיל (ד' ב.) וי"ל דר"ע סבר דזורק דמי טפי למושיט ממאי דדמו שאר תולדות להוצאה: **אבל** למטה מי' ד"ה חייב דאמר קלוטה כמי שהונחה. [ט]כשהחפץ בידו של עני או של בעה"ב לא שייך קלוטה דהא כשנותן בעה"ב לתוך ידו והוציא לא מחייב תימה לר"י אם ברייתא היא בשום מקום דבעינן הנחה על גבי מקום ד' וכדמשמע קצת בסמוך דא"ר זירא הא מני אחרים היא משמע דפליגי רבנן עליה אם כן היכי קאמר הכא ד"ה חייב אם כן ההיא ברייתא מני ונראה דלא קשה מידי שיעמיד ר"ע ורבנן כמתניתין ולא כההיא ברייתא דניחא ליה להעמיד מתני' ככ"ע: **דאמרינן** קלוטה כמי שהונחה דמיא. וקשה לר"י דמאי פריך למימרא דפשיטא ליה לרבה מנא ליה דפשיטא ליה לרבה אי משום דקאמר הא מני ר"ע היא היינו משום דלר"ע אית ליה ממה נפשך קלוטה כמי שהונחה דמיא אבל אליבא דרבנן מספקא ליה ולהכי לא הוה מצי למימר הא מני רבנן היא ואם הייתו אומרים הא דקאמר לעיל רבי עקיבא סבר קלוטה כמי שהונחה דמיא ורבנן כו' הכל מדברי רבה היא הוה אתי שפיר אך אין נראה שיהא מדברי רבה ואומר ר"י דהכי פירושו והא מיבעיא בעי לרבה וכיון דאיכא לספוקי בפלוגתייהו איכא נמי לספוקי דילמא לכולי עלמא לא אמרינן קלוטה כמי שהונחה ובזו כנגד זו לכ"ע פטור כי פליגי בדיוטא

מסורת הש"ס

א) [עירובין לג.] חולין יב. קיב., ב) לקמן קב., ג) נ"ל רב אשי, ד) מנחות מח. [קידושין נה:] ועי' בעירובין לג., ה) [עי' תוס' לקמן ג. ד"ה ושם], ו) לקמן צו., ז) [שם צו. גיטין עט. ב"ק ע:], ח) [עיין לקמן ג:], ט) כריתות יט., י) [כתוס' גיטין מא: סוף ד"ה כופין כתבו ועוד מלוה דרבים שאני ע"ש ועי' תוס' פסחים פח: ד"ה כופין], כ) [עיין לע"ג].

מוסף רש"י

לכי תיכול עלה כורא דמילתא. כשתמדוד לי כור של מלח כשכר שאומר לך, ובדיחותא בעלמא הוא (חולין יב: וכעי"ז שם קיב: ועירובין לג.). קלוטה. כתוך האויר. כמי שהונחה. לארץ (גיטין עט. וכעי"ז ב"ק ע.).

רבינו חננאל

ופירשה רב נחמן באותה חצר שהוציאה ממנה שהרי לא עשה כלום כי לא נעשית מחשבתו, שרצה להשליכן לחצר אחרת ולא עלתה לו מחשבתו. והא דתני [אסור] אסור להחזירה בחצר אחרת שהרי אם יחזירנה לחצר אחרת הרי נעשית מחשבתו ולפיכך אסור. בעיא דרב ביבי בר אביי תירצה רב אשי הכי, הדביק פת בתנור בשבת במזיד התירו לו לרדותה קודם שתיאפה שיבוא [נ"א. שלא יבוא] לידי איסור סקילה או לא, שהאופה מאבות מלאכות הוא, ולא איפשיטא. וקשיא לן מכדי רדיית הפת חכמה ואינה מלאכה, דגרסינן בפרק כל כתבי הקדש תנא דבי שמואל כל מלאכת עבודה לא תעשו, יצא תקיעת שופר ורדיית הפת שהיא חכמה ואינה מלאכה, וכיון שאינה מלאכה אמאי לא פשטי בה להיתירה. וקבלנו מרבותינו כי בעיא זו להתיר לו בפטור ומותר היא, לפיכך לא איפשיטא. ויש אומרים כי רדיית הפת האפויה היא חכמה ואינה מלאכה, אבל רדייתה בעודה עיסה קודם שיקרמו פניה מלאכה היא, הלא תראה הפת האפויה איפשר לרדותה בסכין וכיוצא בה, אבל העיסה אי איפשר לרדותה אלא בידים, שנמצא כמו לש ועורך, ומתקן הוא ואינו מקלקל, ולפיכך לא הזכירו במקום הזה הא דתניא דבי שמואל כלל ללמד כי אינו דומה זה לזה כלל. פיסקא פשט העני את ידו לפנים. אקשינן והא בעינן עקירה והנחה מעל גבי מקום ארבעה וליכא, דהא כל חיובי שבת לא מחייבי עד שיעקור ממקום ד' וינוח במקום ד'. ואוקמא רבה לר' עקיבא דסבר קלוטה באויר כמי שהונחה בקרקע דמיא, דתנן מרה"י לרה"י ורה"ר באמצע ר' עקיבא מחייב וחכמים פוטרין.

א) מדברי רבינו ז"ל אני נראה קצת דמפרש דגם רב אחא בריה דרבא מתני לה לדרב ביבי בלשון בעיא ולא כפרש"י רק דמתני בבעי רב ביבי דמיירי במזיד וד"ק.

עין משפט נר מצוה

ז א מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה יט ופי"ב מהל' שגגות הלכה א סמג עשין רע:

ח ב מיי' (פ"ג מהל' שבת הל' י"ח) פי"ט הל' ה' (ופ' כ"ב הלכה א) סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי' רנד סעיף ו:

ט ג מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה א ופי"ד הלכה ו סמג שם טוש"ע א"ח סי' שמה סעיף יט וטור סי' שמח:

גליון הש"ס

גמ' ואלא לאו דאהדר ואידכר מי מחייב. עיין פרית תולדות אדם המיוחסי' למהרי"ן סי' ר"ט: תוס' ד"ה קוד' שיבא וכו' ובודאי תאפה אם לא ירדנה. עיין גיטין דף לג ע"א תוס' ד"ה ואפקעינהו: בא"ד דודאי לא היה בדעתו לרדות מל' אם משמע דמפ"נ לא הוי התראת ס'. ואלו ממפיס למ"ר וכן בשבועה לא אוכל זו אם אוכל זו. משמע דשלא אוכל זו אם לא אוכל זו לא הוי התראת ס' כיון דמחוסר מעשה אף דלא פריך לומר דהוא בדעתו שלא לאכלו דהא אפילו בסיפוך מרלה דעתו לאכלו: תוס' ד"ה אבל למטה וכו' כשהחפץ בידו. ע"ל לג ע"א תוס' ד"ה הסם:

תוס' ישנים

א) קשה לרשב"א דמי אידכר נמי יכול לבוא לידי חטאת אם שכח לנפוף קודם שאפה הפת כדמוכח פ"ק הזורק ויאמר מהר"ם דהא לא שכיח שיחזור וישכח:

ב) תימה למהר"ר שמואל ממירבורגה א"כ מאי קא מיבעיא כיון דבין התירו בין לא התירו לא מחייב פשיטא דלא יתירו וי"ל דנ"מ אם התירו דמחייב אם לא ירדה א"נ היא גופא קא מיבעי' ליה התירו דאם לא יתירו מחייב וי"ל לה"ה דפסחים כיון דפשע או לא התירו דלא מחייב אע"ג דפשע מתחלה הפסח מיהא אינו מניח מלרדות אלא ע"י שאסרו לו חכמים: